

Pavel Kolář, Nazareth House, Irsko

Díky programu Erasmus+ na naší Střední zdravotnické škole v Turnově jsem se vydal na čtyři týdny do městečka Sligo v severozápadním Irsku.

Pracoval jsem ve zdejším pečovatelském domě – Nazareth House. Zde jsem pomáhal starat se

o rezidenty, kteří ve většině případů trpěli různými chorobami, jako je Alzheimer, Parkinson nebo stařecká demence. Asistoval jsem personálu u ranní hygieny, stlal postele, pomáhal při krmení nebo rozvázal čaj či polévku. Na zvedání pacientů z postelí si personál pomáhá různými přístroji, takže se člověk nemusí bát, že by se moc zapotil. Personál se skládal na každém patře ze tří pracovníků a jedné sestry, která rozdávala léky rezidentům.

Na pracovišti panovala skvělá a příjemná atmosféra. Každý rád poradil a ukázal, když jsem si nevěděl rady. Kvůli častému měnění personálu si člověk musel zvyknout každý den na někoho jiného a také na jiné akcenty, kterým občas bylo hůř rozumět, ale pracovníci to vždy rádi a srozumitelněji

zopakovali. Takže si myslím, že se moje komunikační schopnosti zlepšily jak v mluvené, tak v naposlouchané podobě.

V našem volném čase jsme nezháleli. Já jsem například zašel rád do posilovny nebo do některého z místních parků. O víkendech jsme vyjžděli pronajatým busem na výlety po okolí. Navštívili jsme vodopád Devil's Chimney, panoramatické hory Gleniff Horseshoe, překrásný les Hazelwood nebo místní hrad Parke's Castle. Na překrásné irské pláži jsme také nezapomněli. Navštívili jsme Strandhill, která je rájem pro surfaře a také Rosses Point, kde jsme se i vykoukali.

Já osobně jsem si lepší ubytování nemohl přát. Paní domácí, u které jsme bydleli, byla úžasná a ve všem nám vyšla vstříc. Skvěle vařila a vždy jsme se ráno mohli spolehnout na připravený obědový balíček. Pokoj, ve kterém jsme bydleli, byl sice poměrně maličký, ale člověk si zvykne. Nejenom stravování a ubytování, ale i letenky a karty na MHD nám byly hrazeny z grantu.

Rozhodně nás neposlali do Irska nepřipravené. V rámci školy jsme absolvovali kurzy angličtiny a kurz, kde nám řekli něco o historii a místních zvycích, což si myslím, že bylo užitečné, protože člověk dostal alespoň nějaké povědomí o této zemi.

Celkově jsem si stáž v zahraničí nesmírně užil a jsem rád, že jsem ji mohl absolvovat. Přidalo mi to spoustu zkušeností do života a pomohlo si více věřit. Protože když člověk něco potřeboval, nezbývalo mu nic jiného, než jít a zeptat se. Zaujala mě celková vstřícnost a ochota lidí a také fakt, že i na malý počet odpadkových košů, je zde všude čisto a pořádek. Takže můžu říct, že projekt Erasmus+ vřele doporučuji, protože na něj člověk jen tak nezapomene.